

FERRAN GARCIA SEVILLA
AI WEI WEI I LA POLÍTICA CATALANA

Barcelona, 8 de maig de 2020

M'arriba la informació al mòbil que l'ANC comunica que Ai Wei Wei, junt amb John Kiriakou, que va denunciar les tortures de la CIA, Ola Bini, activista d'internet i Jorge Glas, vicepresident d'Equador, junt amb Julian Assange, tots ells empresonats en algun moment, han dirigit una carta a l'ONU denunciant la situació dels presos polítics catalans durant la pandèmia de la COVID-19.

Res a dir, quan es tracta de denunciar injustícies autoritàries del govern espanyol contra l'independentisme democràtic català, només que l'artista xinès a mi no em representa. Ho dic com a membre de l'ANC.

Tots coneixem el tracte cruel i injust que han rebut ell i el seu pare per part d'un règim autoritari que no suporta la crítica. Tot el meu, nostre, suport, comprensió i condemna.

No dubto que ho faci amb tota la bona voluntat i també ràbia i també fe. La seva biografia és una cosa i el seu treball una altra. A vegades tendim a valorar les coses per la vida dels actors. És un mal artista, per l'apagada intel·lectual que representa.

Tots tenim llums i ombres, algunes més lluents, algunes més fosques.

Això no és una crítica *ad hominem*, sinó a les obres d'un artista popular fruit de la mundialització.

Però no em representa perquè Ai Wei Wei és un artista demagògic de protesta fàcil i populista, tan usual als nostres dies. Messiànic. Expiador de la mala consciència europea.

Després del projecte "Conte de Fades" a la Documenta de Kassel del 2007 i tot el que l'envolta.

Després de les vergonyoses fotos del nen sirià Aylan Kurdi ofegat a Lesbos.

Després del seu documental "Marea humana" en què es converteix en el protagonista a partir dels refugiats.

Després de la instal·lació de les armilles a Berlín.

Després de l'incident racista a un casino també a Berlín i que després va demanar disculpes amb un article al New York Times.

Després...

Després de tantes obres i accions en la mateixa direcció a convertir la protesta en un mercat, és el puto amo del mercat de la protesta.

Obres basades en el sofriment humà per a la insaciable llotja capitalista.

Les cases de subhastes n'estan plenes d'andròmines infantils i estúpides d'aquest autor, per a devots de parvulari, amb vendes milionàries.

Sovint pensa en termes de la Revolució Cultural maoista però a l'inrevés.

Converteix l'art de la protesta, la protesta de l'art, en un espectacle simplista, també com tant d'altres.

Artista per a subjectes amb cervell de la mida de la Cerebara Bruni.

Autor que navega entre masses de satisfacció ràpida i solucions efímeres.

Artífex revolucionari prêt-à-porter.

Follower d'un Duchamp megalòman: tones i tones de pipes, patates, bicicletes, pètals... (Les pipes de la Tate a la venda en potets de melmelada, aire empipat)

Resumeixo molt, ho sé. És la Belén Esteban de l'art mediàtic i popular contemporani.

Així i tot, sento dir per tot: doncs a mi m'agrada!!!

Crec que l'art ha de parlar 'amb' valors, no 'de' valors. I si pot ser les dues coses, millor. Parlo de valors ètics, i no èpics. Parlo de no d'utilitzar valors ètics en propi benefici, com veiem en la publicitat desvergonyida de base neoliberal.

Des del meu punt de vista no és un exemple artístic, i menys intel·lectual, però sí mediàtic. La política no fila tant prim i aprofita tot. La política va a lo seu. Si serveix, endavant. Tanmateix, crec que cal evitar alguns dogmes populistes, i des de filosofies utilitaristes encara més. El missatge és culturalment devastador. M'agradarien altres formes de fer política, en tots els camps, també en el cultural.

La credibilitat, l'*auctoritas*, quan es perd es fa difícil de recuperar.

Tinc entès que Ai Wei Wei ha viscut a Nova York i després a Berlín, d'on ara marxa després d'unes crítiques al govern d'egoisme. Demano a Moisès que no se l'acudeixi venir al Raval a un apartament de luxe.

Ferran Garcia Sevilla

8 Maig 2020